

[Peter Nielsen.]

det danske skattelegeme, og når den skal bortopereres og man skal have en sådan overgang, bliver det jo vanskeligt, som det også er pointeret fra alle sider, at lave den fuldkomne retfærdige ordning. Jeg tror ikke — men det er jo muligt, det kan vise sig under udvalgsbehandlingen — at vi kan komme retfærdigheden stort nærmere end ved det forslag, finansministeren er kommet med. Skal man tale om en uretfærdighed, så er det simpelt hen den, at vi i sin tid fik denne skattefradragsregel ind i vort skattesystem, men nu må vi bortoperere denne betændte blindtarm. Det kan gøre lidt ondt, det gør alle operationer, men vi må jo prøve at gøre det så blidt og behageligt for skatteyderen som vel muligt.

Det vil det vel også blive. Med regler som de foreslåede vil den enkelte skatteyder ikke blive udsat for nogen uretfærdighed. Man må jo tage i betragtning, at i næste skatteår får man for så vidt skattefradragsretten med det samme, idet den indarbejdes i den skala, som nu er fremlagt; disse store pukler, som man har kunnet være udsat for, og som jo navnlig har gjort sig gældende ved merintægter, bliver man nu i alle tilfælde fri for. Man kan selvfølgelig sige, at der er nogle, der har fået fordel ved at have forudbetalt skat, en fordel, som andre altså ikke kan få, men egentlig uret vil der altså ikke ske over for den enkelte ved det forslag, der her er til forhandling. Ved overgangsbestemmelsen for dem, der har haft en særlig stor skattebetaling i 1967, en skattebetaling, der ikke helt korresponderer med den indtægt, man har haft i 1967, og som man nu skal til at betale skat af, sker der jo en vis udjævning.

Jeg tror ikke, man kan komme retfærdigheden stort nærmere. Det er muligt, vi begik en fejl, da vi i sin tid tillod at fradrage betalte, ikke-forfaldne skatter, så det blev muligt for den enkelte skatteyder, kan man sige, at mingelere med sin skattebetaling. Det er muligt, vi kunne have lavet en blidere overgang, hvis vi kunne

have fået gehør for skattefradragsrettens afskaffelse noget tidligere, ved simpelt hen at afskaffe den regel en 2-3 år før man afskaffede selve skattefradragsretten.

Men alt dette er nu historie, og jeg tror, det er en almindelig mening i befolkningen nu, at vi må have den skattefradragsret væk hurtigst muligt og komme over til kildeskat så hurtigt som muligt. Der kan vel rettes en enkelt kritik mod overgangsformen her, men skal man kritisere, bliver man nødt til at fremkomme med andet forslag eller andre ideer. Nu har vi haft lovforslaget liggende siden midten af maj, og det blev sagt under førstebehandlingen dengang, at nu kunne man overveje det i sommerens løb, og udvalget kunne arbejde og måske finde på nye og bedre løsninger. Vi har ikke under den tidligere førstebehandling fået nogen som helst andre ideer. Der har været lidt kritik. Det er jo muligt, at vi ved første behandling i dag kan høre om andre og mere retfærdige former ved en sådan overgang. Det skulle dog undre mig noget, ellers var man vel nok kommet med dem i sommerens diskussion; men vi går ind til udvalgsarbejdet om denne overgang, og hvis der skulle fremkomme bedre, nye ideer, ja, så er vi fra mit partis side lydhøre, men foreløbig har vi altså ikke hørt nogen, og vi mener ikke selv, at vi kan komme den fuldkomne retfærdighed nærmere ved denne overgang. Og det må vi understrege: det er kun en overgang; der vil ikke ved den ske den enkelte skatteyder nogen form for egentlig uretfærdighed.

Man kan selvfølgelig sige: ja men min nabo har forudbetalt og har haft en vis fordel ud af det; jeg for mit vedkommende har måske lyttet til råd, og havde jeg ladet være med det, havde jeg måske også kunnet få den fordel. Men det er som sagt ikke en uretfærdighed over for den enkelte skatteyder. Man kan måske sige, at man har givet nogle skatteydere en uretfærdig fordel. Men den enkelte skatteyder får jo sin skat udjævnet næste år; han må tage i betragtning, at nu falder skattefradragsretten væk,